

Teza: podejrzenie zaburzeń psychicznych u radcy prawnego.

Podejrzenie zaburzeń psychicznych u obwinionego radcy prawnego uzasadniało, zdaniem WSD, zastosowanie art. 440 k.p.k., który stanowi, że utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia byłoby rażąco niesprawiedliwe.

Sygn. akt WO-105/20

ORZECZENIE

z dnia 28 stycznia 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Michał Łukasik / sprawozdawca /

Sędziowie: SWSD Piotr Karwat

SWSD Marta Stryjek

Protokolant: Dorota Waleszkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2021 r. na rozprawie przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Gerarda Dźwigali

sprawy radcy prawnego M. K.

obwinionego o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 11 ust. 1 i ust. 2 i art. 25 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 6 marca 2020 r., sygn. akt OSD 55/19

orzeka:

1.

uchyla orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 6 marca 2020 r., sygn. akt OSD 55/19 i umarza postępowanie na podstawie art. 437 § 2 w zw. z art. 440 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych:

2.

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP we W. z dnia 6 marca 2020 r., sygn. akt OSD 55/19 uznał on obwinionego radcę prawnego M. K. za winnego tego, że w okresie od grudnia 2010 r. do 6.06.2018 r. nękał we W. A. P. poprzez składanie opisanych zawiadomień i skarg, zaś od 13 lutego 2011 r. nękał także Ł. Z., w szczególności poprzez złożenie opisanych zawiadomień i skarg, to jest od dnia 28.04.2011 r. do dnia 3.12.2017 r. do Prokuratury

Rejonowej K.-Zachód zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa - określonego w art. 267 k.k. i wykroczenia z art. 107 kw., w tym o to, że dnia 14 czerwca 2012 r. złożenie skargi i zawiadomienia Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego w W., a także złożenie dnia 3 grudnia 2017 r. zawiadomienia do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wraz ze skargą na bezprawne działanie organów państwa, a dnia 18.04.2018 r. zawiadomienia o przestępstwie, i wniosku o ściganie, w których nieprawdziwie informował, że jest ofiarą stalkingu ze strony wymienionych osób dokonywanego przez nie bezpośrednio lub za pośrednictwem osób trzecich, jak też wskutek posądzania ich o nękanie jego osoby, też w ramach nawiązania przez nie rzekomej współpracy oraz powiązaniemi ze służbami specjalnymi RP, wojska, organów ścigania, w tym podsłuchiwany i inwigilowany w mieszkaniu i za pośrednictwem urządzeń teleinformatycznych, też w byłym miejscu pracy, nękany telefonami i wiadomościami e-mail, nękany włamaniami do mieszkania, drobnymi kradzieżami, niszczeniem znajdujących się w nim rzeczy, jak też poprzez podrzucanie martwych zwierząt, zrzucanie z mieszkania znajdującego się powyżej różnych przedmiotów na jego przestrzeń balkonową, niszczenie jego urządzeń doprowadzających wodę w celu spowodowania zalania mieszkań poniżej, zastraszanie zalaniem jego mieszkania z mieszkania znajdującego się powyżej jego mieszkania, groźbami opublikowania nagrań i zdjęć naruszających sferę jego prywatności, groźbami naruszenia nietykalności cielesnej jego i jego bliskich, zabójstwa, kradzieży twórczości artystycznej, co wzbudzić mogło u nich uzasadnione poczucie zagrożenia istotnie naruszać prywatność, stanowiąc zachowanie sprzeczne z prawem i godnością zawodu, to jest za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. - Dz. U z 2020 r. poz. 75) w zw. z art. 11 ust. 1 i ust. 2 i art. 25 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. i za to:

na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. - Dz. U. z 2020 r. . poz. 75) wymierzył obwinionemu karę pieniężną w wysokości 6.300,00 zł (słownie: sześć tysięcy trzysta złotych) stanowiącą trzykrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przestępstwa dyscyplinarnego, tj. w 2018 r. a ponadto na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r.- Dz. U. z 2020 r. . poz. 75) orzekł dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na okres 5 lat od daty prawomocności orzeczenia,

2. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r.- Dz. U. z 2020 r. . poz. 75) oraz na podstawie uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego zryczałtowanymi kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych we W. w wysokości 3000,00 zł (słownie trzy tysiące złotych) obciążył obwinionego radcę prawnego M. K. na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych we W.

Od powyższego orzeczenia 4 maja 2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. wniosła odwołanie na niekorzyść obwinionego w części, dotyczącej punktu 1 sentencji orzeczenia;

I. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r.- Dz. U. z 2020 r. . poz. 75) — zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych na podstawie orzeczenia, a to wskutek:

- braku ustalenia i zawarcia w opisie czynu przypisanego obwinionemu, że zachowanie obwinionego nosiło cechę uporczywości, podczas gdy okres objęty zarzutem wskazuje, że działanie obwinionego było długotrwałe - trwało przez wiele lat i składało się z wielu zachowań, które obwiniony w tym samym temacie podejmował, skutkiem czego nosi w sobie znamię, które należy określić mianem uporczywości, co powoduje, że przed określeniem zachowania obwinionego polegającego na tym, że „nękał”, należało zamieścić określenie „uporczywie”, które w treści zarzutu stawianego obwinionemu zostało użyte i odnosiło się właśnie do słowa „nękał”, który to brak wpływa na treść orzeczenia, gdyż uporczywość stanowi znamię czynu, jaki należy przypisać obwinionemu i służy opisowi jego bezprawności:

- braku ustalenia, że zachowania obwinionego składające się na uporczywe nękanie w okresie objętym zarzutem co do osoby A. P. odbywały się także listownie i poprzez kontakt telefoniczny, zaś wobec osoby Ł. Z. także telefonicznie, co miało wpływ na treść orzeczenia, gdyż niektóre czynności prześladowcze nie zostały zawarte w opisie czynu przypisanego obwinionemu:

2.

na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca

1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. - Dz. U. z 2020 r. . poz. 75) obraży przepisów postępowania w zakresie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych poprzez pominięcie w kwalifikacji prawnej przypisanego obwinionemu art. 190a §1 kodeksu karnego, co miało wpływ na treść orzeczenia, gdyż zastosowanie w kwalifikacji prawnej przypisanego obwinionemu przewinienia dyscyplinarnego art. 190a § 1 kodeksu karnego służy opisowi bezprawności jego zachowania, wskazaniu, jakie normy prawne uznać należy za naruszone tym zachowaniem.

3.

na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca

1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. - Dz. U. z 2020 r. . poz. 75) - obraży przepisów prawa materialnego w zakresie art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. - Dz. U. z 2020 r. poz. 75) w zw. z art. 190a § 1 kodeksu karnego w drodze błędnej wykładni wskutek przyjęcia, że z racji tego, iż kontakt telefoniczny i listowny obwinionego z A. P. i telefoniczny z Ł. Z. był formą komunikacji, której obwiniony szybko zaprzestał, to nie stanowią one zachowań mieszczących się w pojęciu uporczywego nękania, podczas gdy - zdaniem zastępcy rzecznika dyscyplinarnego - poszczególne akty prześladowania nie muszą być takie same, nie musi być to zatem „uporczywy” kontakt telefoniczny czy „uporczywy” kontakt listowny, czyli powtarzające się, poszczególne działania prześladowcze składające się na przewinienie polegające na uporczywym nękanii, którego bezprawność wynika z art. 190a § 1 kodeksu karnego, mogą być różnego rodzaju, mieć różny przebieg, ale celem ich wszystkich jest spowodowanie dolegliwości dla innej osoby lub osób, objęte cały czas tym samym zamiarem;

4.

na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. - Dz. U. z 2020 r. . poz. 75) - rażącej niewspółmierności kary z powodu niewłaściwego wyboru jej rodzaju, tj. z powodu wymierzenia obwinionemu jedynie kary pieniężnej na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i zakazu patronatu na podstawie art. 65 ust. 2a tej ustawy, podczas gdy winna zostać wobec niego orzeczona kara surowsza przy prawidłowym zastosowaniu przesłanek, jakimi należy się kierować przy wymiarze kary, a mianowicie na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 5) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - kara pozbawienia prawa do wykonywania zawodu rady prawnego.

Wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i domagała się:

1)

zmiany opisu przewinienia dyscyplinarnego przypisanego obwinionemu poprzez wskazanie, że nękanie było uporczywe, zaś A. P. była nękana także listownie i poprzez kontakt telefoniczny, zaś Ł. Z. także telefonicznie, a skutkiem tego uznania M. K. za winnego tego, że w okresie od grudnia 2010 r. do 6.06.2018 r. we W. uporczywie nękał A. P. listownie, poprzez kontakt telefoniczny, jak też poprzez składanie niżej opisanych zawiadomień i skarg, zaś od 13 lutego 2011 r. uporczywie nękał także Ł. Z. telefonicznie, a w szczególności poprzez złożenie niżej opisanych zawiadomień i skarg, tj. z dnia 28.04.2011 r. do Prokuratury Rejonowej K.-Zachód zawiadomienia o popełnieniu

przestępstwa - określonego w art. 267 kodeksu karnego i wykroczenia z art. 107 kodeksu wykroczeń, dnia 14 czerwca 2012 r. skargi i zawiadomienia do Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego w W., dnia 3 grudnia 2017 r. do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wraz ze skargą na bezprawne działanie organów państwa, dnia 18.04.2018 r. zawiadomienia o przestępstwie i wniosku o ściganie, w którym nieprawdziwie informował, że jest ofiarą stalkingu ze strony wymienionych osób dokonywanego przez nie bezpośrednio lub za pośrednictwem osób trzecich, jak też w skutek posądzania ich o nękanie jego osoby, też w ramach nawiązania przez nie rzekomej współpracy oraz powiązaniami ze służbami specjalnymi RP, wojska, organów ścigania, w tym podsłuchiwany i inwigilowany w mieszkaniu za pomocą urządzeń teleinformatycznych, też w byłym miejscu pracy, nękanymi telefonami i wiadomościami e-mail, nękanymi włamaniami do mieszkania, drobnymi kradzieżami, niszczeniem znajdujących się w nim rzeczy, jak też poprzez podrzucanie martwych zwierząt, zrzucanie z mieszkania znajdującego się powyżej różnych przedmiotów na jego przestrzeń balkonową, niszczenie jego urządzeń doprowadzających wodę w celu spowodowania zalania mieszkań poniżej, zastraszanie zalaniem jego mieszkania z mieszkania znajdującego się powyżej, groźbami opublikowania nagrań i zdjęć naruszających sferę jego prywatności, groźbami naruszenia nietykalności cielesnej jego i jego bliskich, zabójstwa, kradzieży twórczości artystycznej, co wzbudzić mogło u nich uzasadnione poczucie zagrożenia i istotnie naruszać prywatność, stanowiąc zachowanie sprzeczne z prawem i godnością zawodu;

2)

uzupełnienie kwalifikacji prawnej przewinienia dyscyplinarnego przypisanego obwinionemu o art. 190a § 1 kodeksu karnego, a skutkiem tego zmiany kwalifikacji prawnej na następującą: art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. - Dz. U. z 2020 r. poz. 75) w zw. z art. 11 ust. 1 i ust. 2 i art. 25 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. oraz w zw. z art. 190a § 1 kodeksu karnego;

3)

wymierzenia obwinionemu na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 5) ustawy z dnia 6 lipca

1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. - Dz. U. z 2020 r. poz. 75) za przypisanie mu przewinienie dyscyplinarne kary pozbawienia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego.

Pismem z dnia 15 czerwca 2020 r. obwiniony wniósł wielostronicową odpowiedź wraz z licznymi załącznikami i powołując się na brzmienie art. 440 kpk wniósł w punkcie II. 1 o zmianę zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania, a w punkcie II.2 wniósł ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie obwinionego za niewinnego popełnienia zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych.

W punkcie III wniósł o zwrot na swoją rzecz poniesionych kosztów dojazdu na trasie K. - W. w kwocie 2340 zł

W punkcie IV wniósł o przeprowadzenie dowodów określonych w pięciu punktach odwołania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie od orzeczenia z dnia 4 maja 2020 r. wniesione na niekorzyść obwinionego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. jest niezasadne.

Natomiast skład orzekający dopatrywał się naruszenia art. 440 kpk, gdyż utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, co uzasadnia jego zmianę w sposób opisany w treści orzeczenia.

Radcę prawnego M. K. orzeczeniem pierwszoinstancyjnym uznano za winnego tego, że w okresie od grudnia 2010 r. do 6.06.2018 r. nękał we W. A. P. poprzez składanie niżej opisanych zawiadomień i skarg, zaś od 13 lutego

2011 r. nękał także Ł. Z., w szczególności poprzez złożenie zawiadomień i skarg, to jest od dnia 28.04.2011 r. do dnia 3.12.2017 r. do Prokuratury Rejonowej K.-Zachód zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa - określonego w art. 267 k.k. i wykroczenia z art. 107 kw., w tym o to, że dnia 14 czerwca 2012 r. złożenie skargi i zawiadomienia Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego w W., a także złożenie dnia 3 grudnia 2017 r. zawiadomienia do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wraz ze skargą na bezprawne działanie organów państwa, a dnia 18.04.2018 r. zawiadomienia o przestępstwie, i wniosku o ściganie, w których nieprawdziwie informował, że jest ofiarą stalkingu ze strony wymienionych osób dokonywanego przez nie bezpośrednio lub za pośrednictwem osób trzecich, jak też wskutek posądzania ich o nękanie jego osoby, też w ramach nawiązania przez nie rzekomej współpracy oraz powiązaniami ze służbami specjalnymi RP, wojska, organów ścigania, w tym podsłuchiwany i inwigilowany w mieszkaniu i za pośrednictwem urządzeń teleinformatycznych, też w byłym miejscu pracy, nękany telefonami i wiadomościami e-mail, nękany włamaniami do mieszkania, drobnymi kradzieżami, niszczeniem znajdujących się w nim rzeczy, jak też poprzez podrzucanie martwych zwierząt, zrzucanie z mieszkania znajdującego się powyżej różnych przedmiotów na jego przestrzeń balkonową, niszczenie jego urządzeń doprowadzających wodę w celu spowodowania zalania mieszkań poniżej, zastraszanie zalaniem jego mieszkania z mieszkania znajdującego się powyżej jego mieszkania, groźbami opublikowania nagrań i zdjęć naruszających sferę jego prywatności, groźbami naruszenia nietykalności cielesnej jego i jego bliskich, zabójstwa, kradzieży twórczości artystycznej, co wzbudzić mogło u nich uzasadnione poczucie zagrożenia, istotnie naruszać prywatność, stanowiąc zachowanie sprzeczne z prawem i godnością zawodu.

Tak zawarty opis czynu przypisanego obwinionemu wskazuje na dwie osoby fizyczne, A. P. i Ł. Z., których nękanie wzbudzić mogło u nich uzasadnione poczucie zagrożenia. Ta konstrukcja prawna nie tyle nawiązuje do treści art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. - Dz. U. z 2020 r. poz. 75) w zw. z art. 11 ust. 1 i ust. 2 i art. 25 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. ile do znajdującego się w Rozdziale XXIII Kodeksu karnego art. 190a opisu czynu brzmiącego następująco:

§ 1. Kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, poniżenia lub udrczenia lub istotnie narusza jej prywatność,

Mając na względzie art. 74¹ ustawy o radcach prawnych stanowiącego o tym, że sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy m.in. rozdziałów I-III Kodeksu karnego, przy odrębności czynów określonych w kodeksie karnym od czynów podlegających odpowiedzialności dyscyplinarnej, posługiwanie się tożsamym opisem w rozpatrywanej sprawie okazało się zawodne.

Mianowicie konsekwencją uznania uporczywego nękania A. P. i Ł. Z. winno było być przyznanie im statusu pokrzywdzonych, gdy tymczasem, obok dochodzenia, także przed Okręgowym Sądem

Dyscyplinarnym we W. występowali w roli świadków, a nie osób pokrzywdzonych (tom V k. 953, 954, 972 - 976).

Jak stanowi art. 68 ust. 5 ustawy o radcach prawnych pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego określonym w art. 64. Z akt sprawy nie wynika przyczyna, dla których nie przyznano ww. osobom statusu strony.

Przypisane A. P. i Ł. Z., że nękanie - czy jak wskazywał Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP we W. uporczywe nękanie - wzbudzić mogło u nich uzasadnione poczucie zagrożenia nie znajduje przy tym żadnego pokrycia w ustalonych faktach.

Mianowicie wg OSD we W. czyny przypisane obwinionemu zostały zamknięte w okresie od grudnia 2010 r. do 6.06.2018 r. w stosunku do A. P., zaś od 13 lutego 2011 r. do dnia 18.04.2018 r. miały miejsce w stosunku do Ł. Z..

Natomiast w dochodzeniu słuchanie w charakterze świadka A. P. miało miejsce 7 grudnia 2018 r. (tom. I k. 132-133), a słuchanie w charakterze świadka Ł. Z. miało miejsce 13 grudnia 2018. (tom I k. 136-137). Wtedy też zadano im pytania związane z przedmiotem postępowania, ale nie podnieśli na tym etapie kwestii nękania ich przez obwinionego.

Dopiero w trakcie słuchania świadka Ł. Z. przez OSD we W. 23 września 2019 r. padło stwierdzenie, że czuje się głęboko poruszony postępowaniem obwinionego oraz czuje się pokrzywdzony wzięciem jego osoby ze służbami specjalnymi (tom V k. 973). Z kolei świadek A. P. zeznając w tym samym dniu nie wyraziła takich obaw (tom V k. 975 - 976). Wprawdzie oboje świadkowie - jak zeznali - bali się obwinionego ale dotyczyło to przede wszystkim okresu odbywania aplikacji radcowskiej i miały związek ze zdarzeniami, które miały miejsce przed upływem 2011 roku.

Dowodzi to, że oboje ww. świadkowie ani nie byli bezpośrednio nękani czynami obwinionego, ani nie dotknęły ich także pośrednie skutki jego poczynań.

W komentarzu do kodeksu karnego zamieszczonym w Lexie zawarto podzielone przez skład orzekający stwierdzenie, że „znamię nękania realizują jedynie te zachowania, które powodują przykrość pokrzywdzonemu, wyrządzają mu krzywdę czy powodują dyskomfort. Według Jachimowicza „użycie słowa «nękanie» dostatecznie oddaje sens zachowań określanych mianem stalkingu, w szczególności zaś zachowań powtarzalnych, odbieranych przez ofiarę jako dręczenie, które same w sobie są oddziaływaniem na wolność jednostki, a w rezultacie jej ograniczeniem, skutkującym wywołaniem poczucia zagrożenia lub naruszeniem prywatności” (Jachimowicz, Przepięstwo, s. 44). „

Reasumując nie można ww. osobom przypisać przymiotu pokrzywdzonych, skoro do czasu powzięcia wiadomości w grudniu 2018 nie dysponowali wiedzą o czynnościach obwinionego, które w dodatku nie wywarły żadnego negatywnego skutku na ich życie zawodowe czy osobiste w okresie 2010-2018. Nie wystąpił w sprawie podnoszony w doktrynie skutek w postaci wzbudzenia u pokrzywdzonych uzasadnionego okolicznościami poczucia zagrożenia, poniżenia lub udręczenia albo istotnego naruszenia ich prywatności.

Eliminując zatem z opisu czynu kwestię nękania, przy braku wskazania osób pokrzywdzonych, jak stanowi art. 438 pkt 3 kpk doszło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego przez to istotny wpływ na jego treść. Wobec tego nie sposób przyjąć zaistnienie podstawy do ukarania obwinionego.

Sąd Dyscyplinarny I instancji miał zatem o tyle rację, gdy wyeliminował z treści orzeczenia naruszenie art. 190a, że § 4 tego artykułu wiąże ściganie przestępstwa określonego w § 1 lub 2 ze złożeniem wniosku przez pokrzywdzonego. W aktach sprawy brak jest takiego wniosku pokrzywdzonych, wobec tego nie było uzasadnienia do jego wskazania w podstawie prawnej.

Co więcej, jakkolwiek ma to już wyłącznie porządkujące znaczenie, a co zauważył także obwiniony, art. 190a wszedł w życie 6 czerwca 2011 r. na podstawie nart. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 lutego 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks karny (Dz.U. Nr 72, poz. 381), która weszła w życie 6 czerwca 2011 r. Aktualne brzmienie przepisów art. 190a zostało nadane ustawą z 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 568), która weszła w życie z dniem 31.03.2020 r. Powyższy wywód oznacza brak podstaw do penalizacji tego czynu za okres do 5 czerwca 2011 r., gdy przypisany obwinionemu opis czynu obejmuje także ten okres.

Już tylko zupełnie marginalnie należy też wspomnieć, że w orzecznictwie sądowym zostało odnotowane postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2007 r., rozpatrującego sprawę adwokata, który mimo pomówienia pokrzywdzonej w określonych warunkach oraz pisemnym zagrożeniu jej wytoczenia kilku spraw nie został wydalony z tego tytułu z adwokatury (sygn. akt SDI 27/07 (OSNSD 2007, Nr 1, poz. 122)

W rozpatrywanej sprawie WSD w Warszawie nie aprobeuje postępowania obwinionego, który zawiadamia Prokuraturę Rejonową K.-Zachód o popełnieniu przestępstwa, zawiadamia Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego w W., zawiadamia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wraz ze skargą na bezprawne działanie organów państwa. W rzeczywistości, zdaniem składu orzekającego, nie było podstaw do

angażowania ich podejrzeniami będącymi owocem bardzo daleko idących spekulacji myślowych obwinionego, które nie miały żadnych racjonalnych podstaw do zakładania, że przedstawiony szereg zdarzeń mógł być sprokurowany przez służby Państwa Polskiego. Tym niemniej, z racji formalnego uprawnienia do takiego postępowania, mimo całej uciążliwości dla stosownych organów, nie można penalizować takiego zachowania stwierdzając jedynie, że społeczna szkodliwość takiego czynu jest znikoma a więc zastosowanie będzie miał art. 17 §1 pkt 3 kpk.

Wprawdzie każdemu obywatelowi służy prawo składania zawiadomień do różnych organów, w tym do organów ścigania, lecz też takie zawiadomienia winny być realne, opierać się przede wszystkim na faktach, a nie na nader subiektywnych własnych domniemaniach. Takie postępowanie skutkowało powstaniem wątpliwości dotyczących możliwości wystąpienia u obwinionego zaburzeń o charakterze psychicznym i w rezultacie wystąpieniem Prokuratury Rejonowej dla W. Z. do Dziekana OIRP we W. inicjującym wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Sąd dyscyplinarny nie ma ani kompetencji, ani też wiedzy potrzebnej do wypowiedzania się o przypadłościach chorobowych nękających radców prawnych czy aplikantów radcowskich. Sąd dyscyplinarny w ramach postępowania dyscyplinarnego nie jest uprawniony do zastępowania w zawołowany sposób uprawnionych organów samorządu radcowskiego w realizacji ich kompetencji.

Jeżeli powstają uzasadnione wątpliwości w tym zakresie, to w przepisach ustawy o radcach prawnych wskazano, że na podstawie art. 22 rada okręgowej izby radców prawnych na podstawie orzeczenia lekarskiego i po przeprowadzeniu szczegółowego postępowania wyjaśniającego może - na wniosek Prezesa Krajowej Rady Radców Prawnych lub dziekana rady okręgowej izby radców prawnych - podjąć uchwałę o trwałej niezdolności radcy prawnego do wykonywania zawodu.

W świetle powyższego WSD w Warszawie doszedł do przekonania, że zaistniała podstawa do „przełamania” kierunku zaskarżenia i jego zmiany poza granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami na korzyść obwinionego.

Z tych względów należało postanowić jak w sentencji.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.